

Μπάτσοι, πρυτάνεις, επιχειρηματίες, υπουργοί Ανίκανοι να νικήσουν αυτό που δεν μπορούν να αντήκηθούν

για τις εκκενώσεις των κατειλημμένων χώρων του ΕΜΠ

Το Σάββατο 23/11, ένα μήνα μετά από το τελεσίγραφο εκκένωσης που λάβαμε όλες οι καταλήψεις της Πολυτεχνειούπολης (Κατειλημμένος Παπασωτηρίου, Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Μηχανολόγων, Γραμμικό), οι χώροι μας εκκενώθηκαν με εντολή της διοίκησης του ΕΜΠ. Την ίδια μέρα, μάλιστα, η πολυτεχνειούπολη δεν ήταν προσβάσιμη με αμάξι, ενώ δόθηκε εντολή η λέσχη να μην ανοίξει, ώστε να πραγματοποιήσουν ανεμπόδιστα το κατασταλτικό τους έργο οι μπάτσοι. Με αυτόν τον τρόπο, επιβεβαιώνεται ότι κύριο μέλημα της διοίκησης δεν είναι η εξυπηρέτηση των αναγκών των φοιτητριών που έμειναν χωρίς πρόσβαση στη σίτιση, αλλά η αποστείρωση των χώρων μας και η καταστολή των αντιστάσεών μας. Η στοχοθεσία αυτή φανερώνεται και από την καταστολή που βιώσαμε σε όλες τις πολύ μαζικές δράσεις υπεράσπισης που είχαν καλεστεί από τους κατειλημμένους χώρους, με πάνοπλους μπάτσους να εισβάλλουν κατ' επανάληψη στο άσυλο. Η διοίκηση προετοίμαζε τις συνθήκες για τις επερχόμενες εκκενώσεις και με την επιστράτευση των καθεστωτικών ΜΜΕ που καθημερινά δημοσίευαν παραπλανητικά άρθρα αναφορικά με τη δράση των καταλήψεών μας. Δε δίστασαν, μάλιστα, να υλοποιήσουν την εκκένωση μόλις μια εβδομάδα μετά την επέτειο για τα 51 χρόνια από την εξέγερση του Νοέμβρη, την εξέγερση δηλαδή που άφησε ως κεκμημένο το άσυλο, αλλά και μιας μαζικής πανεργατικής απεργίας.

Η κατάσταση των καταλήψεων μετά την εισβολή μας δίνει μία εικόνα για το πώς πρόκειται να καταλήξουν οι χώροι αν δεν τους υπερασπιστούμε. Η “αποκατάσταση και η συντήρηση” της διοίκησης σημαίνει σπασμένα τζάμια, χαλασμένα ρολά, καταστροφή βιβλίων, απονέκρωση των χώρων, που τόσα χρόνια ήταν ζωντανοί και εμπλέκονταν σε πλήθος κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Ειδικότερα, ο κατειλημμένος Παπασωτηρίου, που μετράει πλέον 11 χρόνια ύπαρξης, στεγάζει τις συνελεύσεις των σχημάτων μας και έχουν διοργανωθεί σε αυτόν πολιτικές εκδηλώσεις, αυτομορφώσεις, ρεμπέτικα γλέντια, φεμινιστικά καφενεία, γκράφιτι jam, συλλογή τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης στην περίοδο της καραντίνας, ενώ έχει συμμετάσχει σε όλους τους αγώνες εντός των πανεπιστημίων, από τις καταλήψεις και τις απεργίες για τις απολύσεις των διοικητικών το 2013 μέχρι και σήμερα.

Δεν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι οι εκκενώσεις των χώρων μας αφορούν απλά τις προσωπικές βλέψεις ενός πρύτανη αλλά αποτελούν κομμάτι του παζλ της ευρύτερης καταστολής των ταξικών και κοινωνικών αγώνων από το κράτος. Την καταστολή αυτή την είδαμε να αποκρυσταλλώνεται στις πρόσφατες υποθέσεις των Μοχάμεντ & Αχμέντ (μεταναστών απειλούμενων με απέλαση λόγω της συμμετοχής τους σε δράσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό) όσο και με την πλήρως αναίτια προφυλάκιση του αγωνιστή Νίκου Ρωμανού. Η οξυμένη επίθεση που βιώνουμε τόσο εκτός όσο και εντός πανεπιστημίων στοχεύει στην κατασκευή ενός “εσωτερικού εχθρού” στο πρόσωπο των ριζοσπαστικών κινημάτων με σκοπό τον αποπροσανατολισμό της κοινωνικής βάσης από τα πραγματικά της προβλήματα και την πηγή τους. Όμως, οι εκμεταλλεζόμενοι και τα καταπιεζόμενα αυτού του κόσμου δεν βλέπουμε τον “εχθρό” μας στους αγώνες αλλά στην εμπλοκή του ελληνικού κράτους & κεφαλαίου στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, στην ακρίβεια και την ταξική μας υποτίμηση, στην αντιμεταναστευτική πολιτική, στη συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, στη διάλυση του συστήματος υγείας. Ειδικότερα και μέσα στα πανεπιστήμια οι φοιτήτριες και οι εργαζόμενοι, αυτοί, αυτές και αυτά στα οποία ανήκει πραγματικά το πανεπιστήμιο, δηλαδή, βιώνουμε καθημερινά μια ολοένα και πιο ασφυκτική καθημερινότητα όχι λόγω των καταλειμμένων κοινωνικών & πολιτικών χώρων στις σχολές μας, αλλά λόγω της υποχρηματοδότησης, της ανύπαρκτης φοιτητικής μέριμνας, της απλήρωτης εργασίας μέσα στα εργαστήριά μας, της εφαρμογής των ψηφισμένων αντεκπαιδευτικών νόμων.

Ας ρίξουμε μια ματιά, όμως, στο τι συμβαίνει πραγματικά στα πανεπιστήμια. Η καταστολή και η ευρύτερη αποστείρωση των πανεπιστημίων έρχεται ως το επιστέγασμα της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και ως περιφρούρηση αυτής. Οι κατασταλτικές ενέργειες που περιγράφηκαν παραπάνω, πάρα τα αφηγήματα περί επιβολής νομιμότητας, έχουν ως βαθύτερο στόχο την διαμόρφωση ενός εντελώς πειθαρχημένου φοιτητικού υποκειμένου, αποκομμένο από τον κοινωνικό του χώρο, που δεν του περνάει καν απ'το μυαλό να αμφισβητήσει και να ορθώσει αντιστάσεις απέναντι στην κανονικότητα που θέλουν να επιβάλουν το κράτος και το κεφάλαιο εντός και εκτός των σχολών. Με την σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ πανεπιστημίων και επιχειρήσεων, αλλά και με τις αμιγώς επιχειρηματικές δραστηριότητες του ΕΜΠ να πληθαίνουν (χαρακτηριστικό παράδειγμα η προσπάθεια ίδρυσης ιδιωτικού παραρτήματος του ΕΜΠ στην Κύπρο), είναι καίριας σημασίας για το κράτος, για τους επενδυτές των ερευνητικών προγραμμάτων, αλλά και για το ΕΜΠ το ίδιο η τελική κάμψη των αντιστάσεων που ανθίζουν ακόμα στο Πολυτεχνείο. Κάθε ενέργεια που ακολουθείται, λοιπόν, γίνεται με βάση έναν πολύ συγκεκριμένο σχεδιασμό, έναν που θέλει να απαλλάξει τα πανεπιστήμια από όποια αγωνιστική διάθεση παραμένει εντός τους μια και καλή, ανοίγοντας διάπλατα τον δρόμο για τις μπίζνες του κάθε μεγαλοκαθηγητή, επιχειρηματία, του στρατού και της αστυνομίας. Έτσι, βλέπουμε ότι το Κάτω Πολυτεχνείο μετατρέπεται σε μουσειακό-τουριστικό-εκθεσιακό χώρο, με αλληπάλληλα lockout και με κλειδώματα χώρων (όπως της αίθουσας των Υποψηφίων Διδασκόντων Αρχιτεκτονικής) ενώ η Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου “καθαρίζεται” από οποιαδήποτε πολιτική έκφραση (πανό, αφίσες, γκράφιτι).

Για εμάς οι καταλήψεις είναι ταυτόχρονα προϋπόθεση, μέσο και επίδικο των αγώνων μας. Προϋπόθεση, επειδή μέσω αυτών οικοδομούμε συντροφικές σχέσεις, διατηρούμε τον λόγο και τις ιδέες μας στον χρόνο και συνδεόμαστε με τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα εγχειρήματα ανά την υφήλιο. Μέσο, διότι μέσω των καταλήψεων το κίνημα έχει πετύχει τις πιο εμβληματικές του νίκες, από τον αγώνα ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, τους αντικαπιταλιστικούς αγώνες ενάντια στα μνημόνια μέχρι την εξέγερση του Δεκέμβρη. Επίδικο, γιατί οι ίδιες οι καταλήψεις αποτελούν τα κοιτάσματα του νέου κόσμου, έναν πέρα από τη καπιταλιστική εκμετάλλευση και τη κρατική καταστολή, πέρα από τους πρυτάνεις, τους μπάτσους και τους επιχειρηματίες, οι οποίοι ποτέ τους δεν θα μπορέσουν να καταλάβουν τις αξίες της ελευθερίας, της αλληλεγγύης και της ισότητας, που εμείς εφαρμόζουμε στις καταλήψεις, γιατί δεν είναι αυτοί που βιώνουν στο πετσί τους την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Απέναντι σε όλα αυτά, εμείς θα συνεχίσουμε να υπερασπιζόμαστε μαχητικά τους χώρους μας. Οι ανακατειλημμένοι χώροι του κινήματος αποτελούν φάρο και οδηγό μας και αποδεικνύουν πως μία προσπάθεια εκκένωσης δεν μπορεί να μας σταματήσει αφού εμείς συνεχίζουμε να υπάρχουμε, να αντιδρούμε στις συνθήκες που μας καταπιέζουν και να δίνουμε διαθεματικούς, ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες. Δίνουμε ραντεβού στις δράσεις υπεράσπισης των κατειλημμένων χώρων του ΕΜΠ το επόμενο διάστημα.

*Αυτόνομη Πρωτοβουλία Μηχανολόγων,
Αυτόνομο Σχήμα ΗΜΜΥ, Research Critique
σχήματα που στεγάζονται στην*

Κατάληψη Παπασωτηρίου

